

Rakkauden tarve

Miksi ja kuinka meidän täytyy poistaa prostitutsioni?

Kirj. Upton Sinclair.
Suom. Aura Snell.

Ensimmäinen tehtävä tässä, kuten kaikissa muissakin suurissa, yhteiskunnallisia epäkohtia koskevissa kysymyksissä, on tietysti se, että annamme ihmisten tietää, että sellaisia epäkohtia löytyy. Seuraava huomioon otettava seikka on: mitä meidän on tehtävä epäkohdan poistamiseksi?

Muutamien mielestä pitäisi tuo toinen tehtävä olla ensisijalla. Jos kerran voidaan jotakin tehdä asian auttamiseksi, niin miksi silloin levittää inhottavia tiedonantoja? Tätä mielipidettä oli eräs New York Times'in toimitaja, sanomalehden, jonka erikoinen taipumus on kyky harkita ja päättää, min-kälaiset uutiset ovat "sopivia" ja miellyttävät lehden lukijakuntaa. Tämä sanomalehtimies oli aivan varma siitä, ettei voida tehdä mitään "valkoisen orjakaupan" ehkäisemiseksi ja hän moitti ankarasti Illinois'in sijaiskuvernööriä

siitä, että tämä pakoitti julkaisemaan uutisia, jotka saattoivat jollakin tapaa vaikuttaa häiritsevästi lukijoittensa ruuansulatukseen.

Voimmeko tehdä mitään prostitutsionin poistamiseksi? Ja jos se on mahdollista, niin mitä voimme me tehdä? Onko meidän ryhdyttävä hävittämään se rankaisemalla sen harjoittajia ja senkautta asettamalla suurkaupunkiemme poliisivoima alttiiksi kiusaukselle lahjusten vastaan ottamiseen? Tai tuleeko meidän yrittää ryhtyä sovittelutoimenpiteisiin tässä suhteessa. Mutta sitenhan

heikontaisi yhteiskunnan morali-käsitetä, kun antaisimme julkisen hyväksymisemme jollekin väärälle.

Tähän kysymykseen nähden löytyy kaksi toisistaan suuresti eriävää mielipidettä. Kumpaakin olen kuullut kyvykkäiden asiantuntijoiden kannattavan.

Sanotaan, että prostitutsioni on "vanhin ammatti maailmassa" Kulkiessanne Pompeij'in raunioita katsomassa, pyytää opas aina ensiksi anteeksi seurueen naisilta ja ohjaa sitte matkustajat kadulle, jossa porttolat sijaitsivat. Aivan ensi katsannolta te voitte huomata, että poliisi ei ensinkään näitä ahdistanut siihen maailman aikaan, liikekyltit olivat aivan julkisesti asetetut nähtäväksi — todella, ne olivat hakatut kiveen, joka oli oven edessä. Mitä kauvemmasi te menette ajassa taaksepäin, sitä kunniallisemmaksi käy tuo vanha "ammatti" — kunnes te löydätte sen olevan yhdistetyn erään toisen ammatin kanssa, joka meidän päivinämme on hyvinkin kunniallinen ja arvossapidetty nim. papitaren. Tästä te siis huomaatte, että me olemme tekemisissä kysymyksen kanssa, joka on peräisin muinaisilta ajoilta ja jonka juuret ovat hyvin syvällä ihmisten mielessä ja ruumiissa.

Joku aika sitten olin kuuntele-massa tohtori William J. Robinson'in luentoa. Hän on lääketieteellisen sosiologisen seuran puheenjohtaja. Tohtori Robinson'in katsantokanta tässä kysymyksessä on sellainen, että se ansaitsee hyvin vähän kannatusta ja kunnioitusta ja hän tekee kaiken voitavansa saadakseen ihmiset olemaan vaiti ja varovaisia tässä suhteessa. Hän on varmasti vakuutettu, että prostitutsionia ei voida milloinkaan poistaa, että me teemme sen tarpeelliseksi laitokseksi yrittäessämme hillitä ja me voimme säätää

vaikka kuinka monta lakipykälää estämään tällaisen liikkeen harjoittamista, mutta kaikella tällä me emme saa mitään muuta aikaan kuin sen, että poliisivoimamme ja oikeuslaitoksemme ottavat vastaan lahjuksia ja turmeltuvat. Tai jos me tässä äkkinäisessä "reformi"-kiihkossamme hävitämme porttolat, emme me saa aikaan mitään muuta kuin sen, että hajoitamme prostitueraatut toiseen naapuristoon, joka on sama kuin sytyttää talo tuleen ja heitellä kipinät kaikkiin muihin kadun varrella sijaitseviin taloihin.

Tämä katsantokanta on tietystikin inhottava niiden mielestä, jotka kuuluvat tuohon toiseen koulukuntaan, niin illettävä, että useat heistä tahtoisivat kieltää sitä kannattavan aikakauslehden julkaisemisen ja he ovat halukkaat kirjoittamaan paheksumis-kirjeitä sellaisen lehden toimittajalle. He sanovat, että inhimillinen vietti on niin turmeltunut ja huono, että yhteiskunnan velvollisuus on kukistaa se keinolla millä tahansa ja että tulee yhä ja jatkuvasti ahkeroida, että se saataisiin poistettua, välttämättä ensinkään seurauksista.

Toivon, että jokainen luettuuan tämän artikkelin, on selvillä siitä, mikä minun katsantokantani on. Katsantokantani on näiden kahden äärimmäisyyden keskivälillä, joita olen teille tässä esittänyt. En usko, että nykyään on mahdollista poistaa prostitutsionia ja olen sitä mieltä, että se on vaan Yhdysvaltain valtion energian väärinkäyttämistä yrittääkään sitä nyt tehdä. Mielestäni prostitutsioni ei ole itse tauti, vaan se on symptom (taudinoire) paljon hirvittävämmästä ja vaarallisemmasta taudista, nim. köyhyydestä. Sattuu silloin tällöin, että joku henkilö saa paiseen niskaansa. Hän menee lääkärin luo ja saa jos jonkinlaisia voiteita

— mutta mitkään eivät tepsivät. Sit-
ten hän alkaa lukemaan "Physical
Culture" aikakauslehteä, paastoo
jonkun aikaa ja puhdistaa verensä
ja silloin häviää paisekin. Sama-
lla lailla tulee käymään lo-
puksi myöskin prostitutsionipai-

Opiskellessani yliopistossa opetti
filosofian professorini minulle
määrittelyn tärkeyttä. Useastikin
sattui, että olin väitellyt hyvinkin
oppineesti ja viisaasti syvällisistä
asioista ja kuitenkin tulin aivan
täydellisesti ymmälle, kun profes-
sorini käski minun määrittelemään
ja selittämään, mitä minä puhuin.
Pitäisi ensin määritellä, mitä
prostitutsioni on ja mitä se ei
ole ja ehkäpä se auttaa meitä
ymmärtämään ja myöntämään mi-
tä siinä on väärää ja mitä oikeata
ja kuinka vääräys voitaisiin pois-
taa.

Löytyy paljon tekoja, joita em-
me voi väittää vääräksi tuntematta
olosuhteita ja vaikuttimia, jotka
aiheuttavat teot. Sanokaammepa
ajatuksemme esim. punkon tai ti-
karin pistämisestä jonkun ruumiin-
seen. Epäilemättä se on hyvin
väärin tehty teko! Mutta eipä se
aina niin olekaan, te saatte tehdä
sitä kun te olette ottaneet pestin
sotaväkeen ja panneet univormun
päällemme. Siinä tapauksessa ei
voi ketkään muut kuin harvat
anarkistit, kuten Jesus Natsarea-
lainen ja Tolstoi sanoa, että te
teette väärin. Tai voitte te olla
suorittanut kirurgin tutkinnon ja
silloin teillä on lupa panna toimeen
leikkauksia ihmisruumiissa ja siinä
tapauksessa ainoastaan harvat
luonnon-parannus-intoilijat eivät
hyväksy teidän menettelyänne.
Te siis huomaatte että kaikki on
suhteellista.

Keskustelkaammepa nyt suku-
puolien yhtymisestä. Muutamissa
tapauksissa se on oikeaa ja muu-
tamissa tapauksissa se on väärää.

Mikä tekee sen niin erilaiseksi?
Milloin se on prostitutsionia ja
milloin se on ylevä ja kaunis teko?

Ehkäpä te tahdotte väittää, että
siinä tapahtuva "myyminen" tekee
sen prostitutsioniksi, — se että mies
on maksanut naiselle. Mutta olen
varma, että vähäinen harkitseminen
saattaa teidät luopumaan tästä
mielipiteestänne. Joka päivä ta-
pahtuu, että perheiden lakimiehet
kokoontuvat ja laativat niin kutsu-
tun "naimasopimuksen" ehdot nuor-
rikolle. Ja kuitenkin me emme
kutsu tuota kauppa-sopimusta
prostitutsioniksi — emme aina-
kaan muussa tapauksessa kuin kir-
joittaessamme johonkin sosialisti-
seen lehteen. Vaikkapa myöntäi-
simmekin sen, että joku hienoston
nuorista neitosista myydessään it-
sensä jollekin rikkaalle vanhalle
miehelle prostituteraa itsensä, niin
emme voi väittää todeksi sitä, että
tuo kirkollinen vihkiminen sellai-
senaan olisi itsensä prostitueeraa-
mista. Ja kuitenkin siirretään tä-
män vihkimisen kautta rahat ja
omaisuus naiselle. — Joskus kun
minä olen ollut oikein tyytymätön
ja katkeroittunut nykyisiin olosu-
hteisiin, olen sanonut, että ero pro-
stitutsionin ja avioliiton välillä on
se, että yhdessä tapauksessa mak-
setaan käteisellä rahalla, toisessa
taasen vähittäismaksulla vuosit-
tain. Mutta tällä minä tahdoin
pelottaa ihmisiä ja vähäsen pudis-
tella heidän homehtuneita aivokop-
piaan.

Mielestäni on ero tässä kauppa-
sopimuksessa siinä, millä mielellä
se tehdään, eikä siinä, seuraako
rahaa kaupassa vai ei. Kun mies
yhtyy prostitueeratun kanssa, niin
hän hyvin vähän välittää tästä
naisesta, tuskin hituistakaan. Hän
ajattelee vaan itseään ja nautin-
toaan. Kun hän on tyydyttänyt
himonsa, menee hän matkaansa
eikä muista koko naista sen enem-

pää. Mutta jos molempien tunteet ovat päinvastaiset, niin silloin me annamme hyväksymisemme ja kunnioituksemme heidän yhtymiselleen. He todella rakastavat toinen toistaan. He ovat kiintyneitä toistensa persoonallisuuteen ja sieluun, eikä ainoastaan toistensa ruumiiseen. He halajavat saada olla toistensa kanssa ei ainoastaan noita muutamia hetkiä, vaan kauan, kauan aikaa. He kaipaavat saada mielenkiinnolla seurata ja huolehtia toistensa tulevaisuudesta. He haluavat saada olla yhdessä, kasvaa aivan kuin yhdeksi olemukseksi. Ja jos heidän yhtymisensä hedelmänä on lapsi, tulevat he ilolla hoivaamaan sitä ja uhrautumaan sen hyväksi. Toisin sanoen, he rakastavat toisiaan.

Ja nyt kun olen selvittänyt tämän asian teille, niin minä voin sanoa teille kantani asiasta. En usko prostitutsioniin, uskon rakkauteen. En usko, että Yhdysvaltain valtioiden tehtäviin kuuluu prostitutsionin kukistaminen, vaan uskon että sen velvollisuus on edistää sitä, että mies ja nainen kehittyvät niin, että he voivat elää oikeata avioelämää. Silloin häviää prostitutsioni itsestään. Sillä — ja tässä on asian ydin — uskon, että yksiaviainen rakkaus on normalia ja että prostitutsioni on epänormalia sekä että missä tahansa prostitutsioni ilmenee, johdun se yksinomaan siitä syystä, että olosuhteet ovat tehneet avioliitot ja rakkauden mahdottomaksi.

Olen tietoinen siitä, että tämä on rohkea lausunto. Tiedän että saan niskaani kaikki ne maailman viisaat, jotka tietävät, kuinka turmeltunut "ihmis-luonto" on ja myöskin kaikki niin kutsutut uskonnolliset ihmiset, jotka todistuksena usko- tansa ja luottamuksestansa jumalaan, antavat epäluottamuslau-

seensa ihmiseen. Mutta tulen kaikessa tapauksessa seisomaan lujana ja järkkymättömänä vakaukseni puolesta ja annan tulevaisuuden ratkaista. En ensinkään tahdo väittää vastaan, että löytyy perversejä (luonnottomuuksiin taipuvaisia) ja lajistaan huonontuneita (degenererattuja) ihmisiä ja ehkäpä aina tuleekin löytymään muutamia sellaisia. Mutta puhuessani normalista miehestä ja naisesta yleensä vakuutan teille, että yksikään heistä ei valitsisi prostitutsionia jos he voisivat saada rakkautta. Sanon ettei yhtäkään heistä miellyttäisi prostitutsioni, jos he voisivat mennä onnellisiin naimisiin tai jos he eivät olisi tottuneet siihen. Tämä ei ole hullun idealistin tyhjänpäiväistä loruillemista, vaan jokapäiväinen elämä on täynnänsä todistuksia siitä, että miehen kiintymys ja mieltymys ei lopu eikä rajoitu ainoastaan sukupuolinautimnon tyydyttämiseen. En sano tätä tar- koituksessa esiintyä minään saarnaavana moralistina, vaan tuntien sellaisten tunteitten löytyvän miehestä. Syvät ovatkin tällaisen olemusperäisen vaiston juuret. Mies aina kaipaa naistoveria. Kain- kelle ja kaikessa hän kaipaa naisen huomaavaisuutta ja myötätun- toisuutta. Lukuunottamatta muuta- mia epänormaaleja, mies kaipaa ja haluaa lasta ja hän haluaa äitiä lapsilleen, hän haluaa omistaa näiden molempien rakkauden ja hän haluaa omistaa kodin, jossa hän antaa heille suojaa ja hoivaa. Jos hänellä olisi vaimo, lapset ja koti kylliksi aikaisin, niin hän ei rypisi nuorukaisena prostitutsionin loas- sa. Jos koteja ei hävitettäisi, tai vaimosta tehtäisi köyhyyden pa- koituksesta, onnetonta työjuhtaa tai taas toiselta puolen vaimoa ja lapsia turmeltaisi ja pilattaisi ylellisyydessä ja laiskuudessa tai

opetamalla niille väärää herraskaisuutta ja kiemallemista, niin silloin miehet eivät usein vaihtaisi kotejaan porttolaan. Sanon vielä, että jokainen, joka sanoo toisin, ei tunne elämää. Lopuksi vielä sanon, että jokainen, joka yrittää poistaa prostitutsionia jollakin muulla keinolla kuin edistämällä avioliittojen rakentamista — rakkauden perustalla solmittujen avioliittojen — menettelee paljon viisaammin ja järkevämmin, että uhraa voimansa Mississippijoen mereen laskemisen ehkäisemiseen.

Olen juuri saanut valmiiksi erään näytelmäkappaleen. Toivotavasti se esitetään ensi vuonna New York'issa. Siinä kuvailen erään nuoren miehen tunteita ollessaan aivan yksin ja ilman ystäviä suur-kaupungissa. Tämä teokseni johdattaa mieleeni omia kokemuksiani niiden vuosien aikana, jolloin asuin majatalojen viimeisessä kerroksessa, pihan puolella, maksaen neljä tai viisi dollaria viikolta, jotka ansaitsin kirjoittamalla iltalehtiin vähäpätöisiä kyhäilyjä, sellaisia, joita te olette tilaisuudessa lukemaan niiden takasivuilta. Pelastuin joutumasta prostitueerattujen kynsiin ainoastaan senkautta, että minulla olivat runoilijani, joita ihailin ja luin. Mutta jokainen mies ei ymmärrä runoutta. Me emme kaikki voi elää yksinomaan mielikuvitusmaailmoissamme, muutamien meistä täytyy olla renkeinä ja kirjanpitäjinä ja katuvaunun kuljettajina ja elää elämän jokapäiväisyydessä. Tästä huolimatta kaikki nuokin miehet kaipaavat naisen seuraa, vieläpä kaivostyöläisetkin ja rautatiepalvelijat ja laivastosotilaat kaipaavat ja haluavat, mutta missä ovat he tilaisuudessa saamaan tätä? He haluavat kuulla soittoa ja tanssia, kaipaavat kauneutta ja taiteellisuutta, he haluavat saada ilmaista

onnellisuuttaan aivan samalla tavalla kuin sivistyneet ihmiset kaipaavat niitä, mutta missä ovat he tilaisuudessa saamaan kaikkea tätä muualla kuin tyttöpaikoissa, joita pidetään yllä vaan voitonhimestä ja paheen yhteydessä.

Löytyy kuitenkin näidenkin miesten keskuudessa sellaisia, jotka voittavat kiusauksen. He yrittävät elää siivosti, vaikka he joutuvatkin irstailevien toveriensa naurun ja pilkan esineiksi. Sellainen nuorukainen tapaa tytön, joka sopisi hyvin hänelle aviovaimoksi. Hän oppii ymmärtämään rakkauden tuottaman viehätöksen. Ja kuinka käy? Meneekö hän naimisiin? Ei mene, jos hän kuuntelee vanhempien varoituksia, jotka ovat kulkeneet sitä tietä hänen edellään ja tietävät, mitä köyhyys tekee rakkaudelle. Ei, tytön täytyy työskennellä tehtaassa, tai palvelustyttöinä, auttaa nuorempien siskojensa hoitamista, ja pojalla taasen voi olla hänen iäkkäät vanhempansa, joita hänen täytyy auttaa, tai täytyy hänen koettaa vähäsen säästää päästäksensä alkuun. Hän kulkee katuja pitkin työnhaussa, ja sitten hän joutuu kiusauksen valtaan, — hän tekee niinkuin kaikki muutkin ja oppii tyydyttämään eläimellisiä himojansa ja unohtaa kokonaan sen, että nainen voi olla miehelle paljon enemmän, — elämän toveri ja parhain ystävä.

Tai ehkäpä nuorukaisella "on rahaa", tai sitä on hänen vanhempillaan. Hänen vanhempansa huolehtivat hänen tulevaisuudestaan, mutta eivät ensinkään välitä siitä, pysyikö hän sukupuolisesti puhtaana. Löytyy miljoonittain vanhempia, jotka kouluuttavat lapsiaan yliopistoissa, tai antavat heidän muuten loikoa laiskana, jotka jättävät lapsensa aivan tietämättömiksi prostitutsionin tuottamasta

turniosta, jotka eivät ensinkään ota selvää heidän sukupuolisista suhteistaan. Mutta kuitenkin nämä samat henkilöt kuuntelevat kauhulla sitä ehdotelmaa, että heidän tulisi auttaa nuorukaisen pääsyä aikaiseen naimisiin, ettei hän tekisi "niinkuin monet muut tekevät". Tunnen erään rikkaan pankkiirin, joka matkustaessaan ulkomaille kutsui edellisenä iltana poikansa luoksensa ja antoi hänelle neuvoja tässä arkaluontoisessa asiassa. Minkä neuvon luulette hänen antaneen? Jos poika sattuisi "joutumaan ikävyyksiin", tulisi hänen neuvotella etevän lääkärin kanssa, ja hänen pitäisi tarkalleen varoa joutumasta kenenkään puoskaroitavaksi! Tämä sama herrasmies lahjoittelee suuria summia pimeydessä vaeltavien pakanoiden moralin kohottamiseksi!

Se nuori mies, joka johtuu tässä mieleeni, piti siihen aikaan osittain yllä erästä nuorta tyttöä, joka työs kenteli pikakirjoittajana. Ei hän nyt aivan hyväntekeväisyytenäkään tekoaan pitänyt, mutta hän "auttoi" mielestään tyttöä ja piti tekonsa oikeana sen perusteella, että tuo tyttö oli ottanut ensi askeleen, tämän suhteen aikaansaamiseen. Mutta hän ei ollut viitsinyt nähdä sitä vaivaa, että hän olisi ottanut selvää, kuinka tuo tyttö oli joutunut noille jäljille, mikä oli johdattanut hänet tälle uralle. Pyhähtykääpä kerrankin ajattelemaan, mitä merkitsee koko yhteiskunnallemme, että jokainen itsensä ylläpitävä, kohtalaisen miellyttävä tyttö tietää joka hetki, että hän voi pelastua raadamasta, että hän voi kaksinkertaistuttaa ansionsa myymällä hyvettä!

Ajatelkaa, että joutumatta tuohon hirvittävään "katunaisen" halveksittuun asemaan tai n. k. "valkoisen orjakaupan helvettiin", tyttö hyvin yksinkertaisesti mene-

mällä vaimoksi tai rakastajattareksi jollekin mukiin menevästi miellyttävälle miehelle, voipi saada kaiken sen ilon, ihanuuden ja loiston, jota hän ei muuten voisi koskaan saada! Ajatelkaa, työkennelkөөn hän sitte tehtaassa tai konttorissa tai näyttelijänä, että aina löytyy joku mies, joka pitää kohtalon avaimet kädessään, pitäen toisessa edistuksen palkkion ja toisessa kaiken menettämisen rangaistuksen, jos hylkää tilaisuuden käyttämisen! Tarkoin ajatelkaa näitä asioita ja silloin te käsitätte sen New York'in miljoneri osasto-kaupan omistajan hävyttömyyden, joka kehtasi eräessä kuuluisassa sanomalehti-keskustelussa tuoda julki sen mielipiteenään, että naisten nälkäpalkoilla ei ollut mitään tekemistä "valkoisen orjuuden" kanssa!"

Siitä syystä, että olen totuttanut itseni aina ystävällisesti hymyilmään ja siitä syystä, että ilmeeni on puhdas, vaikka olenkin paljon kovaa kokenut, ovat minun ystäväni tottuneet pitämään minua hyvin vilpittömänä yksinkertaisena nuorukaisena, joka uskoo ihmisluontoon siitä syystä, ett'ei ensinkään tunne pahetta. Tosiasia on nyt kuitenkin se, että olen nähnyt hyvin paljon pahaa ja alhaista ja olisin voinut nähdä paljon enemmänkin jos olisin halunnut. Syy, miksikä se ei minua ensinkään viehätä, on se, että jo hyvin nuorena aloin käyttää järkeäni syiden ja niihin tarvittavien parannuskeinojen löytämiseen, ja kun olin päässyt selville näistä ei huono ja ruma minua viehätä. En ole asunut majataloissa "tenderloin'in" läheisyydessä useampia vuosia oppimatta ymmärtämään sitä, että maailmassa löytyy turmeltuneita, — sekä miehiä että naisia. Mutta pian opin tuntemaan myöskin sen, että näillä turmeltuneilla miehillä ja naisilla

löytyy parempiakin hetkiä, hetkiä, jolloin he ovat inhimillisiä ja ystävällisiä, jolloin he ovat halukkaita kertomaan omista elämän vaiheistaan. Kerran tapasin erään hyvin ystävällisen murtovarkaan ja kerran taas erään rautatievaunuvarkaan, joka oli hyvin suuri filosofi, ja taas erään hyvin ymmärtäväisen "ylläpidetyn naisen". Kaikki nämä ihmiset olivat halukkaat, kun he huomasivat, että olin liian köyhä heidän kiskottavakseen ja liian vakava tehdäkseen pilaa heidän asemastaan, puhumaan huolistansa ja selittämään syyt, miksikä he olivat näin turmeltuneet.

Muistuu mieleeni eräs toveri, jonka te olisitte halukkaat pitämään miehenä, joka on sukupuoli-asioissa aivan täydellisesti turmeltunut. Hän on jokseenkin samanikäinen kuin minä, rikas, kyynillinen ja täydellinen "maailman mies". Hän ylläpitää rakastajattarta. Hän viettelee ystäviensä vaimoja. Hän on hyvin itsekäs suhteissaan naisiin. Ja kuitenkin, muistan aivan elävästi, kuinka hän ollessamme neljän- viidentoista vuoden vanhoja, puhui ja miten kauniisti hän puhui neitsyen puhtaudesta. Hän puhui niin hienotuntoisesti ja kauniisti kuin nuori tyttö. Ettekö te tiedä sitä, että tuollainen käsitys on yhtä ilmeinen nuorukaiselle, että siveellisyys ja herkkätuntoisuus ovat yhtä luonnollisia ominaisuuksia pojalle kuin työllekin? Ja kuinka sen käy, mitenkä se häviää? Ensi sijassa siitä syystä, että me emme siitä välitä, niin me emme myöskään yritä sitä suojelemaan. Sensijaan että selitettäisiin pojalle sen merkitys, nim. että se on kallisarvoinen lahja, että se on kilpi hänen suojeleksensensa siihen asti kuin todellinen ja oikea rakkauden aika tulee, jolloin kilven voipi riisua pois, sen-

sijaan me jätämme hänet tietämättömänä noukkimaan tietonsa ja elämän kokemuksensa näistä pyhimmistä ja suurimmista elämänkysymyksistä loasta ja oppimaan joltakin halpamaiselta naiselta, joka ei ajattele mitään muuta kuin kuinka saada nuorukaiselta taskurahat, — ihmeellisimmän elinvoimansa merkityksen. Jos hän sattuu rakastamaan siveätä tyttöä, niin annamme me hänelle sen neuvon, että hän on liian nuori menemään naimisiin, että hän turmelee virka-uransa, että hänen aineellinen toimeentulonsa on niin heikolla pohjalla, ettei hän voi itselleen vielä hankkia sellaista ylellisyyskapinetta kuin on vaimo. Tai ehkäpä me sanomme, että tyttö on yhteiskunnallisesti häntä alempana ja että hänen tulisi odottaa kunnes hän on kohonut virassa, niin silloin hän voisi myöskin naida arvonsa mukaisemmin. Emme me nyt aivan suoranaisesti kehoita häntä käyttämään prostituerttuna, mutta me kyllä hyvin tiedämme, että se kuuluu maailman menoon. Ei löydy mitään sellaista n. k. "puhdasta nuorukaista", sanoi minulle muuanna päivänä eräs tuttavistani. Nuorukainen meni prostituerttun luo ja kahdenkymmenen vuoden ajan hän on tehnyt sitä ja nyt hän kyynillisesti katselee seurapiirinsä nuoria neitosia ja naisia, kuinka he panevat kaiken voitavansa saadaksensa hänen pauloihinsa, hänen rahansa. Nyt kun hän on kolmenkymmenenviiden vuoden vanha ja elää irستاasti, niin me sanomme, katsellessamme häntä, että ihmisluonto on parantumaton ja että hänestä ei ole suvun jatkajaksi!

Ei, minä en usko, että prostitusioini aina tulee olemaan, yhtä vähän kuin uskon, että sota, köyhyys tai sairaus tulevat olemaan ijan-kaikkisesti. Me alamme juuri ol-

la selvillä siitä, mikä edistää elämää ja mikä sitä ehkäisee ja me levitämme tätä tietoa paljon suuremman määrässä kuin sitä milloinkaan ennen on levitetty. Pian me myöskin tulemme opettamaan nuorisolle heidän rummuinsa elimet ja niiden toiminnan, siirtämisvoiman pyhyyden, aivan yhtä luonnollisesti ja yhtä välttämättömänä tulemme pitämään sen selittämisen kuin nykyään pidetään tavaamaan ja lu-

kemaan opettelemista. Me tulemme tekemään yhä vaikeammaksi sekä miehelle että naiselle ruumiinsa ja sielunsa saastuttamisen, siitä syystä, että me emme selitä heille ainoastaan huonon elämän tuottamaa turmelusta, vaan vielä tärkeämmänkin asian, nim. että luonto palkitsee runsaasti ja yltäkylläisesti puhtaan ja luonnollisen elämäntavan.

Kiertokatsaus

ONKO TULOSSA PANIIKKI? Sikäti kuin vuosi lähene loppuaan, alkoi käydä yhä ilmeisemmäksi, että Amerikan taloudellista elämää uhkaa paniikki, — ehkä tuhoisampi kuin yksikään edellinen. Vuoden alussa vielä keuhuttiin erinomaista "prosperityä" — hyvää aikaa — joka muka vallitsi maassa ja totta oinkin, että vuoden ensimmäiset kuukaudet vielä osoittivatkin jonkinlaista vilkkautta liiketoiminnan alalla. Mutta se oli vaun jonkinlaista "lopun alkua" ja tarkkanäköinen yhteiskunnallisten olojen seuraaja ei voinut olla näkemättä, että toista oli tulossa, — että ennen vuoden loppua oli astuttava siihen kuiluun, johon kapitalistinen tuotantotapa määrättyjen ajanjaksojen jälkeen uudelleen ja uudelleen ajan tuottajaluokan.

Nykyaikainen keskittynyt trustien järjestämä suurtuotanto tosin ei aiheuta paniikkia yhtä paljon kuin entisinnä "vapaa kilpailun" aikoina siitä syystä, että "vapaassa kilpailussa" ilmenevä täysin järjestymätön tuotanto synnyttää liikatuotantoa. Mutta liikatuotanto on kuitenkin nykyin lähestyvään pauliikin syynä. Vaikka suurkapitalismi paremmin järjestäen tuotannon ja poistaa osan siinä vallitsevasta säännöttömyydestä saakin aikaan suuremman tasapainon kysynnän ja tarjonnan välillä, niin sittenkään ei se voi poistaa sitä kapitalistisen järjestelmän kironsta, että työväenluokan täytyy nähdä nälkää sen vuoksi, että se valmistaa tilan paljon ruokaa ja kärsii

vilua sen vuoksi, että se valmistaa liian paljon vaatteita tai rakentaa liian paljon rakennuksia.

Trustienkin vallassa ollen jää voimaan se tosiasia, että työväenluokka ei jaksaa ostaa takaisin itse valmistamansa tavaran neljääkymmentä prosenttia suuremmalla summalla kuin minkä se saa palkakseen. Ja näin uudistuu paniikin kiertokulku. Tavaraita valmistetaan esim. 100 miljoonaa edestä, siitä maksetaan työläisille ehkä 60 miljoonaa. Riistäjäljuokka kuluttaa siitä noin 5 miljoonaa, köyhälistön pitäisi ostaa loput ja se tarvitseisikin sen, mutta kun se on saanut palkkseen ainoastaan 60 miljoonaa, niin jää 35 miljoonan edestä tavaraita myymättä. Osa siitä koetaan "tumpata" ulkomaille, mutta niidenkin ostokyky on rajoitettu ja onhan sielläkin kullakin oma riistäjänsä ja myyjänsä. Krisin täytyy tulla ja se tulee. Se on ovemme edessä.

Vuoden kuluessa on suljettu suunnaton määrä tehtaita ja kaivosteollisuuden samoin kuin puutavaraiteollisuuden alalla on tuotanto suuresti rajoitettu. Ei ole vielä saatavissa tarkkoja tilastoja siitä, kuinka suuri tuotannon väheneminen itse asiassa on, mutta parhaan vastauksen tässä suhteessa antaa meille työttömyyden hirvittävä määrä kaikkialla maassa. New Yorkissa on useita satoja tuhansia työttömiä, samoin muissakin idän kaupungeissa ja niiden määrä kasvaa päivä päivältä. Keskiavaltioista tiedotetaan, että tehtaita suljetaan ja työttömien